La tardor catalana

S'ha acabat la tardor catalana, ha durat exactament del 20 de setembre al 21 de desembre de 2017 i, qui més qui menys, podem dir que l'hem viscuda intensament. En el record quedaran per sempre poderoses imatges, instants de glòria i d'adversitat, llums i ombres que només amb el pas del temps serem capaços de valorar en tota la seva profunditat. Meteorològicament parlant, només hem d'afegir que aquests dies han estat més aviat secs i càlids, i que els manifestants al carrer van poder mantenir la samarreta curta gairebé fins al darrer moment.

Tot va començar amb l'arribada al nostre país d'un contingent de forces paramilitars per controlar les institucions polítiques de la Catalunya autònoma, una intervenció que va provocar la manifestació espontània davant de la conselleria d'Economia i que va durar una jornada sencera. En aquell instant tot va canviar i la situació es va endurir, fins a arribar a l'1 d'octubre, la diada de la infàmia, en què, a les ordres dels polítics corruptes del PP, la Policia Nacional i la Guàrdia Civil van carregar contra la població indefensa que intentava exercir pacíficament el seu dret de vot.

Els que vam viure de prop aquells esdeveniments –i vam ser molts–, difícilment podrem oblidar el greuge que se'ns va infligir. El dia en què les porres van entrar per les portes dels col·legis electorals, tota la història d'Espanya, tan precàriament ordida, dels darrers quaranta anys –i fins i tot la mateixa noció d'Espanya–, va sortir disparada per la finestra. Des d'aleshores, l'Estat ja no està en condicions d'oferir-nos un pacte, un encaix, perquè res ja no és creïble ni acceptable.

Després d'aquestes eleccions imposades per decret i que han tornat a confirmar la majoria independentista al Parlament, s'obre una nova època, una estació hivernal que no sabem concretament cap a on ens conduirà, l'única referència que tenim és que no volem tornar mai més a ser súbdits d'un Estat i d'un monarca que no ens vol, que no ens estima i que farà tot el possible per enfonsar-nos en la misèria. L'hivern serà llarg, potser durarà anys, però la victòria serà nostra perquè no ens han deixat transitar per altre camí que el que ens ha de conduir cap a la llibertat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/12/27/tardor-catalana/887082.html?utm_source=rss